

—Μιά στιγμή, αν έχετε την καλωσύνη, πλοίαρχέ μου. Είχα πάντα την ιδέα πως οι Ιθαγενείς δεν φοβούνται τους καρχαρίες. Καί, γνέφοντας στον μικρό Ιθαγενή ήρωα να πλησιάσει, τον διέταξε με μιά χειρονομία να ξαναβουτήξει. Έκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του κι' άρχισε να γελάει δυνατά σαν να έπρόκειτο για κανένα άστειο.

—Καρχαρίας, είπε δείχνοντας το νερό με το δάχτυλο.

—Όχι, του' απάντησε ή μίς Κάρουτερς. Δεν υπάρχει καρχαρίας.

Ο μικρός Ιθαγενής όμως κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και όλοι οι άλλοι σύντροφοί του, από πίσω του, τον μιμήθηκαν.

—Όχι! όχι! όχι! τούς φώναξε ή μίς Κάρουτερς.

—Επειτα, άπευθυνομένη προς ήμάς, μās ρώτησε:

—Ποιός έχει να μου δανείσει ένα χρυσό εικοσόφραγκο και μιά χρυσή λίρα;

—Όλοι μας προθυμοποιηθήκαμε να την εξυπηρετήσουμε, μα εκείνη πήρε τα δυο νόμισματα που της πρόσφερε ο νεαρός Άρνιμπορ.

Σήκωσε ψηλά το εικοσόφραγκο για να το δείξει στα παιδιά. Μα εκείνα δεν έδειξαν καμμία βία να τρέξουν στην κουπαστή για να είνε έτοιμα να πηδήξουν από κεί στη θάλασσα. Όλα έμειναν ακίνητα με ένα ήλιθιο χαμόγελο στα χείλη.

Η μίς Κάρουτερς τότε έδειξε σε καθένα απ' τούς μικρούς Ιθαγενείς χωριστά το χρυσό εικοσόφραγκο, μα όλοι άρνήθηκαν με το κεφάλι κι' εξακολούθησαν να χαμογελούν.

Κουρασμένη τέλος, ή μίς Κάρουτερς πέταξε το νόμισμα στη θάλασσα. Με άπογοήτευσι ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, οι μικροί Ιθαγενείς το παρακολούθησαν καθώς διέσχιζε τον άέρα, μα δεν σάλεψαν από τη θέσι τους.

—Μή πετάξετε τη λίρα, τη συμβούλευσε τότε ο Ντέννιτσον με σιγανή φωνή.

Κουφή σ' αυτά τα λόγια, ή νέα γυναίκα, γυάλισε το χρυσό νόμισμα στα μάτια του νεαρού Ιθαγενούς του πρωταθλητού της ήμέρας.

—Μήν το κάνετε αυτό, την ικέτευσε με τη σειρά του ο πλοίαρχος Μπέντλεϋ. Έγώ δεν θα έρριχνα ούτε ένα ψωριάτικο γάτο στη θάλασσα, αν έβλεπα ένα καρχαρία να τριγυρίζει γύρω από το καράβι μου.

Έκείνη όμως χαμογέλασε μόνο, επιμένοντας στο καπρίτσιο της κι' εξακολούθησε να θαμπώνει το δυστυχισμένο παιδί.

—Μή θάζετε σε πειρασμό αυτό το παιδί, σās ίκετεύω, είπε ο Ντέννιτσον. Αυτή ή χρυσή λίρα είνε μιά περιουσία γι' αυτό και θα μπορούσε να βουτήξει στο νερό για να την πιάσει...

—Και σεις; ρώτησε ή μίς Κάρουτερς μ' ένα γλυκό τόνο στη φωνή της. Θα βουτούσατε στο νερό αν έρριχνα για σās αυτό το νόμισμα;

Ο Ντέννιτσον κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

—Εσείς θα θέλατε περισσότερα, εξακολούθησε ή νέα. Για πόσα χρυσά νομίσματα θα κάνατε μιά βουτιά στο νερό;

—Ούτε για όλο το χρυσάφι του κόσμου! ήταν ή απάντησις του Ντέννιτσον.

Η μίς Κάρουτερς σκέφθηκε ξεχνώντας για μιά στιγμή το χαμίνι.

—Ούτε και για μένα; ρώτησε με φωνή πιό γλυκειά ακόμα.

—Για να σās σώσω τη ζωή ναί... Μα διαφορετικά όχι...

Η νέα γυναίκα ξαναγύρισε πάλι προς τον μικρό Ιθαγενή και γυάλισε το χρυσό νόμισμα στα μάτια του.

—Επειτα προσποιήθηκε πως το πετάει και χωρίς να θέλη, ο μικρός έκανε μιά κίνηση προς την κουπαστή, μα ή θυμωμένες κραυγές τών συντρόφων του τον σταμάτησαν.

—Βλέπω ότι άστειεύεστε, είπε ο Ντέννιτσον. Παρατείνετε αυτό το παιγνίδι όσο θέλετε, μα, για την αγάπη του Θεού, μη ρίξετε το νόμισμα στη θάλασσα.

Ό,τι έκανε εκείνη τη στιγμή ή μίς Κάρουτερς το έκανε τάχα ύπακούοντας στη διεστραμμένη ψυχή της ή γιατί άμφέβαλλε πως θα πείση το μικρό Ιθαγενή; Κανένας δεν θα μπορούσε να το πη...

Ό,τι κι' αν ήταν, ή χειρονομία της μās ξάφνιασε όλους. Είδαμε το χέρι της να πετάη το χρυσό νόμισμα, το οποίο έπεσε

στη θάλασσα, άφου προηγουμένως διέγραψε μιά καμπύλη στον ήλιο.

Τότε, πριν ακόμα προφτάσει κανείς να τον έμποδισή, ο νεαρός Ιθαγενής έτρεξε στην κουπαστή, πήδηξε και μιά χαριτωμένη καμπύλη παρακολούθησε το νόμισμα στην πτώσι του. Και ή λίρα και το παιδί διέσχισαν τον άέρα συγχρόνως. Η λίρα τρύπησε το νερό και στο ίδιο εκείνο μέρος, την ίδια σχεδόν στιγμή, το ύγρο στοιχείο έκλεισε πάνω από το φτωχό παιδί.

Ένα ξεφωνητό τών μαύρων, τών οποίων τα μάτια ήσαν άσφαλώς πιό διαπεραστικά από τα δικά μας, μās έκανε όλους να τρέξουμε στην κουπαστή.

Λένε πως ένας καρχαρίας είνε αναγκασμένος να γυρίση με τη ράχι, όταν θέλη να φάη. Αυτό είνε ψέμα... Γιατί ο τεράστιος καρχαρίας που άντιφύσαμε εκείνη τη στιγμή μέσα στη θάλασσα δεν έκανε τίποτε τέτοιο...

Το νερό είχε μιά καταπληκτική διαύγεια και ψηλά από την κουπαστή παρακολούθησαμε όλη την φριχτή τραγωδία.

Με μιά μόνο κίνηση τών σαγονιών του, ο πελωριος καρχαρίας έκοψε στα δυο το σιωχο παλληκαράκι.

Μιά ελαστήμια άγριακτήςσεως άκούστηκε τότε μεταξύ μας; Ποιός την πρόφερε;.. Δεν ξέρω... Έγώ ο ίδιος ίσως...

—Επειτα μιά μικρού σιωπή έπακολούθησε... Η μίς Κάρουτερς μίλησε κατόπιν πρώτη. Στο πρόσωπό της είνε μιά θανάσιμη χλωμάδα...

—Δέν... δέν θα το πίστευα ποτέ, είπε.

—Επειτα άρχισε να γελάη μ' ένα γέλιο νευρικό, τσακισμένο. Προσπαθούσε ν' άνακτήση την αυτοκυριαρχία της, την περηφάνεια της...

—Επειτα κύτταξε τον Ντέννιτσον και ύστερα το βλέμμα της μās περιεργάστηκε όλους μας... Η λάμψις τών ματιών της έσβυσε και τα χείλη της τρεμούλιασαν...

—Κύριε Ντέννιτσον, είπε τέλος, έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε το μπράτσο σας για να κατέβω κάτω;

Μα εκείνος δεν σάλεψε καθόλου, δεν άλλαξε καν τη διεύθυνσι του βλέμματός του που ήταν καρφωμένο στο κενό... Ούτε μιά από τις βλεφαρίδες του δεν σκίρτησε... Έβγαλε τη σιγαροθήκη του, πήρε ένα σιγαρέττο και το άναψε.

Ο πλοίαρχος Μπέντλεϋ ξερόβηξε και έφτυσε στη θάλασσα. Αυτό ήταν όλο... αυτό και ή σιωπή...

Η μίς Κάρουτερς έκανε τότε μεταβολή και με θήμα σταθερό τράβηξε προς τη σκάλα της γεφύρας. Είκοσι θήματα πιό πέρα, κλονίστηκε κι' άναγκάστηκε να στηριχθή στο κιγκλίδωμα για να μην πέση κάτω. —Επειτα εξακολούθησε άργά τον δρόμο της.

Από τη στιγμή εκείνη ως το τέλος του ταξιδιού, δεν την είδαμε πειά... δέν βγήκε καθόλου από την καμπίνα της.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, ένας καθηγητής ανέπτυσσε, μιά μέρα, το ζήτημα του διαζυγίου:

—Δέν μου λέτε σεις; ρώτησε κάποια στιγμή, έναν φοιτητή. Η τρέλλα είνε αίτια διαζυγίου;

—Όχι, άποκρίθηκε με πεποίθησι ο φοιτητής.

—Πώς όχι; ξαναρώτησε ξαφνιασμένος ο καθηγητής.

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά, επέμεινε ο φοιτητής. Η τρέλλα είνε αίτια του γάμου και συνεπώς δέν μπορεί να είνε και αίτια του διαζυγίου!...

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, της τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, Άθηναι.

